

מ"ת 10177/01/14 - מדינת ישראל נגד י' ב'

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 10177-01-14 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בפני	כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	י' ב' (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים.

המשיב, שהינו אסיר העומד לפני סיום תקופת מאסר של שנתיים וחצי שנגזרה עליו עקב עבירות אלמ"ב, מואשם בעבירה של איומים.

על פי כתב האישום, בעת שהובא המשיב בליווי יחידת נחשון לבית הדין הרבני, לדיון בבקשת הגירושין של אשתו (להלן: **המתלוננת**), ובמהלך דין ודברים שנרשם בפרוטוקול בית הדין, לעניין בקשת המשיב לדחות את מועד הדיון בגט עד לאחר שחרורו מהמאסר, הודיע בית הדין כי יקבע לבני הזוג מועד דיון בחודש רביעי (אפריל 2014) ובתגובה לכך אמרה המתלוננת: "אם אני אחיה עד אז". המשיב הגיב לאמירה זו באומרו, כרשום בפרוטוקול: "אם הייתי רוצה, יכולתי לרצוח אותך, יכול גם עד היום אבל מזל שאת אמא שהילדים שלי. את יודעת מה היכולות שלי, גם המשטרה יודעת, אבל אני לא צריך את זה, כי את אמא של הילדים שלי".

לעניין ראיות לכאורה, המשיב אינו כופר כי אמר את הדברים הרשומים מפיו בפרוטוקול בית הדין הרבני, אלא שהוא מסביר כי כוונתו לא היתה לאיים על המתלוננת, וכי הגיב לדברי המתלוננת שהיה בהם משום רמיזה משמיצה כלפיו, כאילו בכוונתו לפגוע בה פגיעה קטלנית אחרי שחרורו מהמאסר, ועל כן הגיב לכך שמעולם לא היתה כוונתו לפגוע בה פגיעת נפש, בהיותה אם ילדיו, וגם כיום לא מתכוון לכך.

הסברו של המשיב מתקבל על הדעת ומתיישב היטב עם קונטקסט אמירת הדברים, כתגובה לאימרת המתלוננת "אם

אני אחיה עד אז" אשר בברור ניתן להבינה רק כרמיזה משמיעה ופרובוקטיבית, כפי שהבין המשיב, ולא לכל סיבה אחרת שהמתלוננת, חלילה, לא תהיה בחיים עוד שלושה חודשים.

אני סבורה כי הן מבחינה אובייקטיבית והן מבחינה סובייקטיבית לא מתקיימים באמירותו של המשיב, גם אם אינה ערבה לאוזן, יסודות עבירת האיומים, שכן אין די בכך שאדם אומר כי בכוחו או ביכולתו לפגוע במישהו, אלא האיום צריך להצביע, באזני האדם הסביר, על כוונה לממש יכולת זו, ואילו המשיב הצהיר באופן חד משמעי, כי מעולם לא היתה כוונתו לפגוע בחיי המתלוננת וגם כיום אין לו כוונה כזו. לפיכך, לא ניתן לייחס לאמירה משמעות של איום, לפי פירוש האדם הסביר את הדברים, שהינו הרכיב העובדתי הנדרש בעבירה, ולא לפי מבחן הכוונה הפלילית, להפחיד את השומע או להקניטו, שהינו רכיב חיוני לעבירה. ראו עפ (י-ם) 13413-12-12 **פלוני נ' מ"י** (פורסם בנבו) והפסיקה המצוטטת שם.

המתלוננת עצמה מודעת לכך שעל פי מובן הדברים כפשוטם, לא מדובר באיום, ואמרה בתלונתה "אני מאד מפחדת שהוא יפגע בי, הוא אדם אלים ומהמילים שלו אני יודעת שהוא איים עלי למרות שלא אמר זאת במפורש".

יתכן בהחלט כי למתלוננת יש רגישות מיוחדת כלפי התנהגותו ואמירותיו של המשיב, וחשש סובייקטיבי מפניו, הנובע מהרקע של עבירות האלמ"ב והאיומים בהן הורשע המשיב וממערכת היחסים הטעונה בין הצדדים, אך אין בתפיסה הסובייקטיבית שלה את כוונת הדברים, ובחשש שלה מפני המשיב, כדי לבסס עבירה של איום, מקום שעל פי המבחן האובייקטיבי ועל פי כוונת המשיב, לא מתקיימת עבירה כזו.

לפיכך לא שוכנעתי כי קיימות ראיות לכאורה, בשכנוע הנדרש לביסוס הרשעה בתום ההליך, לעבירת האיומים.

בנוסף, לעניין עילת המסוכנות הנטענת ע"י המבקשת, אני סבורה כי יש חשיבות לכך שהדברים לא נאמרו למתלוננת בפניה עצמאית מיוזמתו של המשיב, אלא כתגובה ספונטנית לאמירה פרובוקטיבית של המתלוננת, על רקע הרמיזה המשמיעה הנובעת מדבריה עליו בפני בית הדין הרבני, שהיה בהם כדי להשפילו ולהציגו כרוצח בפוטנציה.

בנסיבות אלה, אין מקום למעצרו של המשיב עד תום ההליכים או לשחרור בתנאים מגבילים.

המתלוננת הופנתה ע"י המשטרה להוצאת צו הגנה ונראה כי זו הסנקציה הנכונה להפיג את חששה מפני המשיב.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ד, 20 ינואר 2014, במעמד הצדדים.